

Ola Wikander. Den trettonde funktionen. Stjärnan, gryningens son. Andra delen.
Norstedts förlag.

Västvärldens berättartraditioner har sina rötter i den Hebreiska bibeln, som vi kallar Gamla testamentet. De grekiska tragedierna lånade motiv från mellanösterns enkla berättelser och gjorde dem till magnifika dramer. Och på den vägen har det varit. Så när Ola Wikander, doktor i Gamla testamentets exegetik i Lund, fattar pennan och skriver en fantasytrilogi är det inte förvånande att dessa litterära rötter slår skott med gröna kvistar. "Den trettonde funktionen" är andra delen av tre böcker om riket Dômweld som nu ligger öde. I trilogins första del blomstrade detta land med hjälp av seraferna som landets oemotståndliga krigare. Då var serafen Kwanzo i centrum och hans tilltagande tvivel över egna och andras handlingar. Nu har de Nya seraferna tagit över med sin härförare Ambrogael, på väg att bli en gud, en våldsam Jahve som vill härska över världsalltet och tiden och utplåna såväl människor som kattvarelse. Motståndet reduceras till enstaka grupper och friskaror, där två kvinnor Nymwë och Zháliu har stor betydelse. Landet är förött och liknar ett svaveldoftande ofruktbart månlandskap, som öknen runt Döda havet.

Ola Wikanders berättelse är långsam och har mer fokus i dialogerna än action och strider. Temat handlar om moral och etik, gott och ont, att ta ansvar för sina handlingar och att även ickeval är ett val. Författaren lånar friskt från olika genre och litterära gestalter på samma sätt som J.K. Rowling gjort före honom. Ibland leder det till nästan komiska anakronismer där den ena gestalten talar med ett bibliskt språk, en annan som en svensk 1900-talsakademiker och en tredje som kom hon från en förort i Stockholm. Man får inte ha brottom att läsa "Den trettonde funktionen". De förtätade och svarta miljöskildringarna kräver tid att bli bilder i det egna huvudet och de komplexa gestalterna måste mentaliseras på hög nivå. Men då blir också romanen läsvärd och underhållande. Kampen står mellan olika tider, mellan nytt och gammalt. Kanske finns det många allegorier i Ola Wikanders berättelser. Kanske är han själv en del av dem, som de döda språkens försvarare.

Jakob Carlander.